

LA GARROTXA

joan sala

Males notícies | La comarca està trasbalsada pels assassinats esdevinguts darrerament. Primer van ser els del geriàtric de La Caritat, una institució molt arrelada i estimada, de quasi cent anys d'existència i que ha tingut sempre la finalitat primordial d'atendre els més necessitats. Cada nou episodi que se'n coneix posa més els pèls de punta per una situació que ens sobrepassa. Quan es pensa en el que en va transcendint, que mai se sap quina part és autèntica, horroritza. Però no es pot jutjar tota una institució i molts professionals per una sola persona que es confessa culpable dels crims.

Després, un nou episodi sagnant, protagonitzat per un altre solitari que en poques hores va fer quatre assassinats, ha tornat a sacsejar-nos a tots. Ho han demostrat els ciutadans que com a expressió col·lectiva d'indignació s'han manifestat silenciosament en diferents punts de la comarca i han mostrat així el condol i la solidaritat amb les famílies afectades. Seria una gran injustícia assimilar Olot a una població d'assassins, com alguns mitjans de comunicació, barroerament, han escrit.

Nous equipaments | L'actual Ajuntament d'Olot ha fet obres d'importància

a la ciutat. I com sempre, sigui del color que sigui l'ajuntament de torn, hi ha els seus defensors i detractors. Una obra polèmica ha estat l'edifici que s'ha fet en el puig del Roser, al capdamunt del Firal i a tocar de la plaça de braus. Era un espai al centre de la ciutat, ple de cotxes, que anys enrere havia estat enjardinat amb uns bonics rosers enfiladissos col·locats en pèrgoles. Ara hi ha un volum arquitectònic de grans dimensions, tot recobert de ferro rovellat, que impacta pel diferent aspecte que té en relació amb l'entorn i que n'ha fet canviar totalment l'antiga fesomia. Al seu interior hi haurà l'Arxiu Històric Comarcal, que s'ajuntarà amb l'Arxiu Municipal, l'Arxiu d'Imatges i l'Arxiu del Consell Comarcal, amb una superfície molt superior a la que tenien fins ara. També hi ha la sala El Torín (el nom popular d'aquell barri), que vol ser un equipament polivalent cultural i lúdic, amb una programació diversa. Esperem que sigui un encert.

Campioness | Les patinadores del Club Patinatge d'Olot han aconseguit el seu sisè campionat del món, una fita que mai no havia assolit ningú, i que tot i això ha passat força desapercibuda. Resulta curiós constatar la diferència en el tractament entre aquest guardó aconseguit, el màxim a què podien aspirar, amb èxits d'altres esports que tenen un ressò i una presència mediàtica de què no han gaudit les guardonades. Enhorabona per l'èxit i la discreció.

EL GIRONÈS

dani vivern

Temps de no fer res | Em guardaré prou de dir que aquest 2011 s'acabarà la crisi. Entre altres coses, perquè, pessimista com sóc, he de procurar ser conseqüent amb mi mateix; i perquè, com tothom hauria de saber, les crisis no s'acaben, sinó que les acaba algú. Per acció o per inacció. I potser la solució serà la inacció –el *wu wei* taoista, disciplina molt útil i que aquí només practicava Josep Pla–, un no-fer que passi per no encetar obres inútils, per no iniciar projectes de lluïment i per no perpetrar més faramalles de dubtosa consistència estètica i d'encara menys solvència ètica, vist que a molts ajuntaments no hi ha calés ni per pagar l'agutzil.

I, efectivament, Girona i els seus voltants tenen infraestructures importants que no es fan ni es desfan. L'empenta aeroportuària a cada bugada perd un llençol. Qui vol estudiar estudia com pot. I hostes vingueren que de casa ens tragueren encara més la llengua, la dignitat i fins i tot els calés, físicament i amb nocturnitat o sense, que, això rai, si ets reincident no t'atures en aquestes consideracions. La frenada en sec ha posat de mal humor fins i tot als que fa quatre dies tot ho veien bé, trobaven espai per a tothom, albi-

>> Sala Torín.

JOAN SALA

>> Club de Patinatge d'Olot.

QUIM ROCA. FONTS AJUNTAMENT D'OLOI

raven un horitzó gironí multicultural i somniaven creixements il·limitats.

Però la crispació té una cara positiva. Ens convenia un purgant, una mica d'oli de ricí d'aquell d'abans, i estar una temporada a dieta. Amb la panxa una mica buida s'aguditza l'enginy, es té el cap més clar, s'afina el raonament i, sobretot, ens detectem al mirall les conseqüències d'haver abusat d'allò que no ens convenia. A la nostra comarca, i a tantes altres, ens anirà bé una mica de seny, de mesura, de relativització d'alguns mites econòmics, pseudoculturals, postmoderns i burrovirtuals amb què fins ara ens hem volgut autoconvèncer que era possible ser Europa i viure bé només pel fet de tenir-hi un peu. Anant pel món no ho tindrem tot pagat només per ser del Barça o per tenir la Costa Brava i el Pirineu a prop. Per ser, s'ha de tenir clar fins on es pot ser, i amb què es compta per fer-ho possible. I per això calia aturar-se, fer inventari i preparar-se per fer dissabte. A Girona tenim prou mitjans per fer coses si els fem servir bé: cal que rutlli l'ensenyament bàsic, que aprenguem idiomes bé i, d'una vegada, que assegurem uns serveis dignes de neteja, salut i seguretat. I hi ha moltes eines inútils, miratges tecnològics i teories socials i econòmiques de pa sucata amb oli -nostrades o mal importades- que ens fan tant o més mal que allò que ve de Ponent. Tot això, a la bassa. I a llegir més!

EL PLA DE L'ESTANY

xavi xargay

Espai fronterer | Després de 14 mesos, amb sis de retard inclosos, s'han donat per enllestides les obres a l'entrada sud de Banyoles. El vial de l'entrada sud, des del límit amb Porqueres fins a la rotonda de l'Europa de les Nacions, va ser fins a l'any 2008 propietat de la Generalitat, que va cedir-lo a l'Ajuntament junt amb l'avinguda Països Catalans i el carrer Llibertat. Els mitjans locals i comarcals se n'alegren. El consistori se n'alegra. L'Ajuntament de Porqueres s'ho mira. I els usuaris se'n felicitarien una mica més si veiessin el final a les obres de l'entrada nord de Porqueres, que encaixa amb la sud de Banyoles. Ja sabem que la frontera és un espai mític, llegendari i propens a les aventures més excitants, sempre que aquestes aventures no passin pels embussos automobilístics, les fotos de personalitats o la migradesa èpica de la quotidianitat.

Educació fronterera | Més vidriòliques seran les conseqüències de la decisió que haurà de prendre el Departament d'Educació en relació amb el nou institut a la comarca. Fa anys -més de cinc, com a mínim- que se sap que els instituts de la comarca estan tan massi-

ficats que la ràtio d'alumnes per classe és una il·legalitat flagrant. Però com que la previsió per part del Departament, que no per part de l'Ajuntament, ha estat inexistent, ara cal construir a cuitacorrents un nou centre de secundària. I on? La política educativa que ha seguit l'Ajuntament de Banyoles, al qual s'adherí el de Porqueres, i que es concretà en un Pla d'entorn i en un treball d'uns vint anys amb l'alumnat d'origen immigrant (Banyoles té un dels índexs més alts de població immigrada en edat escolar, si no el més alt, de l'Estat espanyol), se'n pot anar en orris segons la decisió que prengui el Departament d'Educació: plaçar el nou institut a Porqueres o en altres municipis implica carregar-se, literalment, el treball d'aquests vint anys. Al mateix temps, cal demanar-se si Banyoles té espais adients o els ha dedicat a unes altres prioritats. Aquesta sí que és una lluita fronterera amb alenada èpica, bàsicament perquè ens hi juguem bona part del futur educatiu a la comarca.

Pregunta del meu nebot | «Ja ho sé, oncle, que estem en crisi, però ¿no trobes que és una pèssima idea la de l'Ajuntament de tancar el Museu Darder entre setmana seguint el pla de sanejament econòmic? No trobes que hauria calgut considerar els seus cent anys d'història? No trobes que Banyoles, abans de ser ciutat de l'esport, era una ciutat lligada a l'estany no només per l'esport, i que el Museu és una baula essencial en aquesta relació?».

>> *L'empenta aeroportuària a cada bugada perd un llençol.*

© ANTONI

>> *Entrada sud de Banyoles.*

POL XARGAY

>> *Façana del Museu Darder.*

POL XARGAY